

forstaa ham. Man maa dog gaa ud fra, at de Sagførere, som ere offentlig autoriserede og have Ret til at praktisere for Retten, ogsaa virkelig ere i Stand til at affatte deres Indlæg saaledes, at der bliver saa megen Mening deri, at Retten kan forstaa, hvad Meningen med Indlægget er. Forslaget under Nr. 48 kan jeg ogsaa tiltræde. Det er et Forslag om, at Retslisten for den enkelte Dag skal opslaaes, Dagen før Retten sættes, hvorvel jeg dog maa henlede Opmærksomheden paa, at der i Lovforslaget findes en Bestemmelse om, at to Parter, der begge ere enige om at indbringe en Sag for Retten, først behøve at anmelde dette til Retten, Dagen før den indbringes, saa at der kunde tænkes Tilfælde, hvor en saadan Anmeldelse fremkom saa sent paa Dagen, at det vilde blive meget vanskeligt, maaske umuligt for Dommeren at faa denne Sag sat paa Retslisten Dagen før, den skulde for. Imidlertid er det den Art Tilfælde, som kun sjælden ville foreligge, og som i Praxis forhaabentlig ville rette sig selv. Jeg skal derfor i og for sig ikke gøre nogen Indvending mod dette Forslag.

Ændringsforslag Nr. 49 kan jeg tiltræde. Ændringsforslag Nr. 50 af det ærede Medlem for Odense kan jeg derimod ikke tiltræde, idet jeg maa gaa ud fra, at den, som er til Stede i Retten, har sin Opmærksomhed henvendt paa, hvad der kan passere, og der derfor ikke behøves noget Bevis for, at han paahører Rettens Beslutning. Forslaget under Nr. 51 kan jeg tiltræde. Derimod kan jeg ikke tiltræde Forslag under Nr. 52. Det er Forslaget om, at Afstemningen i en Ret, der bestaar af flere Medlemmer, skal foregaa offentlig. Jeg tror, efter alt, hvad vi hidtil ere vante til, at det rigtigste vil være, at man bliver ved, at den indbyrdes Forhandling mellem Dommerne er noget, som kun vedrører Retten, og som Offentligheden ikke har nogen Adgang til at faa noget Indblik i. Jeg tror, at Dommen i ganske særlig Grad kommer til at fremtræde som Rettens Dom, hvilket den jo skal, naar det ikke i de enkelte Tilfælde vides og kan diskuteres, om Dommen er falden med en eller flere Stemmers Majoritet eller er falden med Enstemmighed. Thi hvad enten Dommen er falden med en Stemmes Majoritet eller falden med fuldkommen Enighed, er den i samme Grad Rettens Dom og skal i samme Grad agtes og efterkommes.

Til Ændringsforslag under Nr. 52 er der uden for Betænkningen stillet et Under-

ændringsforslag. For saa vidt Underændringsforslaget gaar ud paa, at i Sø- og Handelsretssager for Landsret, skal Formanden deltage i Dommens Vedtagelse, tror jeg, at Ændringen er overflødig, thi efter selve Lovforslaget er der ikke Tvivl om, at i Domsforhandlingen i Sø- og Handelsretssager for Landsret skal ikke blot Formanden men ogsaa 4 sø- og handelskyndige Medlemmer deltage, saa at den Bestemmelse ikke bør staa der, slet ikke passer. Den anden Del af Ændringsforslaget, at der i Sager, hvor handelskyndige eller tekniskkyndige Medlemmer ere tilkaldte for Højesteret, skulle mindst 5 lovkyndige Medlemmer deltage i Dommens Vedtagelse, vil jeg ogsaa fraraade det høje Ting at vedtage. Jeg mener, at der ikke er nogen Grund til at fravige den almindelige Regel, at der i Afgørelsen af en Højesterets sag skal deltage 7 almindelige Højesteretsdommere, fordi der i en enkelt Sag af tekniske Grunde tilkaldes Medlemmer, som have særlig teknisk Indsigt. Thi om det end i Lovforslaget hedder, at disse, saa længe Sagen behandles, betragtes som Medlemmer af Retten, er det dog umodsigeligt, at deres Mening og Afgørelse ene og alene vil falde paa de tekniske Punkter, hvor der behøves en speciel Forstaaelse, som ikke findes hos de juridiske Dommere, saa at der for disse Sagers Vedkommende er fuldkommen den samme Grund — jeg kan sige Nødvendighed — som ellers til at fastholde, at der skal være 7 ordentlige Dommere til Dommens Vedtagelse.

Ændringsforslaget under Nr. 54 kan jeg tiltræde. Hvad Ændringsforslaget under Nr. 55 angaar, skal jeg sige, at jeg deler den Opfattelse, som den ærede Ordfører gjorde gældende, at Forslaget i Virkeligheden er overflødig, fordi dets Indhold allerede fremgaar af den paagældende § 233. Man kunde sige, at saa er det uskadeligt og uskyldigt at vedtage det. Ikke desto mindre vil jeg fraraade det, fordi dets Vedtagelse meget let kunde medføre, at man kom ind paa i de Sager, hvor der er betinget skadesløse Omkostninger, at sætte det faste Beløb saa højt, at det virkelig er Skadesløsholdelse for dem, der skulle have Omkostningerne betalte, medens man i andre Sager kom ind paa at sætte et mindre Beløb, og derved vender tilbage til den fra alle Sider som uheldig erkendte Praxis, som vi have nu, hvor i Reglen enten Sagens Omkostninger ophæves eller der tilkendes den vindende Part et ganske utilstrækkeligt Be-